

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

08 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Gavriliță Vitalie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Dolghi Vitalie Xxxxxx, născut la xxxxxx, originar și domiciliat r-nul Xxxxxx s. Xxxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 08.05.2013-15.06.2016
2. instanța de apel: 05.09.2016-03.11.2016
3. instanța de recurs: 26.12.2016 - 08.02.2017

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 15 iunie 2016, Dolghi Vitalie Xxxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 3 ani închisoare, fără amendă.

În baza art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat pedeapsa stabilită, pe o perioadă de probațiune de 1 an, dacă în perioada de probațiune nu va săvârși o nouă infracțiune și prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Acțiunea civilă înaintată de către Cucuietu Ion a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat, că Dolghi Vitalie Xxxxxx la 16.02.2013, în jurul orei 20.00, aflându-se pe str. Braniștei 15, mun. Chișinău, acționând intenționat, urmărind premeditat scopul însușirii deschise a bunurilor altei persoane, s-a apropiat de Cucuietu Ion și în mod deschis i-a sustras telefonul mobil de model „Nokia”, evaluat la prețul de 2.200 lei, cauzându-i astfel părții vătămate prejudiciu material considerabil, după care cu bunul sustras, a părăsit locul comiterii infracțiunii.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Dolghi V. a fost calificată de drept în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal și anume – jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Dolghi V. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 5 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și să fie admisă integral acțiunea civilă înaintată de partea vătămată, cu încasarea de la inculpat în beneficiul lui Cucuietu I. a sumei de 9.795 lei.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- instanța de judecată apreciind probele administrate de organul de urmărire penală, corect l-a condamnat pe Dolghi V. în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, însă eronat a stabilit, că în cadrul cercetării judecătorești nu și-au găsit confirmarea capătul de învinuire adus inculpatului în sustragerea în mod deschis din buzunarul scurtei părții vătămate a portmoneului în care se aflau mijloace bănești în sumă de 450 euro;

- prima instanță a apreciat ca veridice ultimele declarații ale părții vătămate prin care ultimul neagă, că inculpatul i-a sustras portmoneul cu bani în sumă de 450 euro, menționând că banii dați puteau să cadă pe jos sau să îi i-a altă persoană, și nu a văzut ca inculpatul că-i fi luat banii;

- urmau a fi apreciate ca veridice declarațiile părții vătămate date în cadrul urmăririi penale și inițial în instanța de judecată, prin care partea vătămată indică, că a observat că i s-au sustras telefonul mobil, cât și portmoneul în care erau bani în sumă de 450 euro;

- pedeapsa aplicată este prea blândă în raport cu fapta comisă. Astfel, la stabilirea pedepsei instanța de judecată nu a ținut cont de faptul, că inculpatul a comis o infracțiune gravă cu aplicarea violenței, nu a recunoscut vina, astfel nu a conștientizat pericolozitatea acțiunilor sale infracționale, nu a restituit prejudiciul material cauzat prin infracțiune și nu este angajat în câmpul muncii;

- doar pedeapsa cu închisoarea, poate contribui la prevenirea săvârșirii unor infracțiuni similare atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, reeducarea acestuia, precum și restabilirea echității sociale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, instanța de fond corect a stabilit starea de fapt, acțiunile inculpatului just fiind încadrate în dispoziția art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal - jaf, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

În opinia instanței de apel, necătând la faptul că inculpatul vina sa în comiterea infracțiunii încredințate nu a recunoscut-o, vinovăția acestuia se dovedește prin declarațiile părții vătămate, martorilor Adam O., Banu D., Ivanov I., Șavga N. și prin filele dosarului și anume: plângerea părții vătămate Cucuietu I. (f.d. 11 v. I); proces-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 19.02.2013 (f.d. 30-31 v. I); ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 19.02.2013 (f.d. 39-40 v. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 20.02.2013 (f.d. 42 v. I); ordonanța de

recunoaștere ca corp delict la cauza penală din 20.02.2013 (f.d. 43 v. I); ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 21.02.2013 (f.d. 45 v. I); procesul-verbal de examinare a obiectului din 23.02.2013 (f.d. 46 v. I); ordonanța de recunoaștere ca corp delict la cauza penală din 23.02.2013 (f.d. 49 v. I); proces-verbal de recunoaștere a obiectului din 15.03.2013 (f.d. 50-51 v. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 853/D din 29.04.2012 (f.d. 156-157 v. I); procesul-verbal de reținere și de percheziție corporală din 19.02.2013 a lui Dolghi V. (f.d. 66-67 v. I).

Cu referire la argumentul acuzării, precum că urmează a fi apreciate veridice declarațiile părții vătămate date în cadrul urmăririi penale, prin care ultimul a declarat, că i-a fost sustras portmoneul în care avea suma de 450 euro și telefonul mobil de model „Nokia” la preț de 2.200 lei, instanța de apel a menționat, că în faptele lui Dolghi V., nu a fost confirmat faptul sustragerii portmoneului în care se aflau mijloace bănești în suma de 450 euro, deoarece partea vătămată Cucuietu I. concretizându-și poziția în acest sens și sub jurământ a declarat, că nu a văzut ca inculpatul să-i fi sustras în mod deschis portmoneul în care se aflau mijloacele bănești, adică Dolghi V. nu i-a luat nimic din buzunar și portmoneul putea fi pierdut. La fel, ultimul a menționat, că a ieșit afară de unde și-a luat scurta, însă portmoneul nu l-a căutat și de fapt nu are careva pretenții față de Dolghi V.

Astfel, instanța de apel a reținut, că argumentul apelantului nu poate fi reținut, deoarece în cadrul cercetării judecătorești nu au fost prezentate careva probe pertinente, concludente și utile privind săvârșirea de către inculpat a sustragerii în mod deschis din buzunarul scurtei, a portmoneului în care se aflau mijloace bănești în sumă de 450 euro, echivalentul a 7.233,12 lei și 350 lei.

Având în vedere critica apelantului în partea numirii pedepsei inculpatului, instanța de apel a menționat, că după cum se constată din materialele cauzei, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, s-a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, inculpatului fiindu-i aplicată o pedeapsă corectă, echitabilă și legală, prima instanță acordând deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75-77 Cod penal.

Analizând modul în care prima instanță a individualizat pedeapsa, în raport critica formulată în apel, instanța de apel a constatat, că au fost respectate toate regulile ce caracterizează stabilirea pedepsei, atât în ceea ce privește cuantumul acesteia cât și modul de executare, reținându-se că, Dolghi V. a comis o infracțiune din categoria celor grave, se caracterizează pozitiv, nu figurează la evidența medicului narcolog și psihiatru, circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, anterior nu a fost condamnat, este căsătorit, are la întreținere 2 copii minori.

Urmare a celor elucidate, instanța de apel a indicat, că pedeapsa numită inculpatului este corectă și proporțională în raport cu infracțiunea comisă de către acesta, răspunzând scopului instituit de legea penală, iar aplicarea unei sancțiuni mai aspre nu va fi în concordanță cu scopul legal al pedepsei penale.

Instanța de apel a mai reținut, că restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului cât și prevenția vor fi atinse și prin aplicarea pedepsei cu suspendarea condiționată a executării acesteia, constatând că, în speță în privința inculpatului sunt aplicabile dispozițiile art. 90 alin. (1) Cod penal.

Referitor la acțiunea civilă înaintată de partea vătămată și care a fost respinsă ca neîntemeiată, instanța de apel a menționat că soluția primei instanțe este una corectă, deoarece în cadrul cercetării judecătorești nu s-a confirmat învinuirea adusă inculpatului în sustragerea în mod deschis din buzunarul scurtei părții vătămate a portmoneului în care se aflau mijloace bănești în sumă de 450 euro și 350 lei, mai mult ca atât, partea vătămată a declarat, că nu are pretenții față de Dolghi V., iar telefonul mobil de model „Nokia”, urmează a fi restituit lui Cucuietu I.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă:

- prima instanță corect a încadrat acțiunile inculpatului, însă eronat a exclus din învinuire capătul de acuzare și anume sustragerea sumei de 450 euro, pe motiv că în cadrul cercetării judecătorești nu și-a găsit confirmare sustragerea în mod deschis din buzunarul scurtei părții vătămate a portmoneului în care se aflau mijloace bănești în sumă de 450 euro;

- pronunțând o decizie de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru comiterea unei infracțiuni cu un grad prejudiciabil sporit, fiind periclitată ordinea de drept, nu a fost atins scopul principal și anume prevenirea comiterii de noi infracțiuni de către inculpat, precum și de către alte persoane;

- instanța de apel s-a limitat doar la descrierea art. 7, 61, 75-77, 90 Cod penal, fără a face referire la argumentele ce au servit la invocarea acestor temeuri, ignorând prevederile art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, unde este prevăzut că sentința instanței de judecată trebuie să fie legală întemeiată și motivată, prevederi ce sunt valabile și pentru instanța de apel;

- instanța de apel nu a motivat pe deplin concluzia de aplicare a prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, greșit concluzionând că corectarea inculpatului este posibilă fără a fi izolat de societate;

- instanța de judecată urma să acorde o deosebită atenție circumstanțelor comiterii infracțiunii și consecințele acesteia, în urma cărora, partea vătămată din anul 2013 până în prezent nu și-a recuperat prejudiciul cauzat de inculpat, de asemenea inculpatul a fost anunțat în căutare, deoarece imediat ce a fost eliberat din arest, sub control judiciar, ultimul s-a sustras de la judecată, s-a ascuns și de instanța de apel, deși conform sentinței avea obligația de a nu părăsi localitatea, pentru că nu are loc permanent de trai, nu lucrează, a comis o infracțiune gravă cu aplicarea violenței;

- pe tot parcursul procesului penal inculpatul nu a recunoscut vina, nu a dat dovadă de căință sinceră și nu a conștientizat faptele sale prejudiciabile, fapte ce caracterizează negativ inculpatul și impune excluderea art. 90 Cod penal, pentru a fi atins scopul pedepsei penale;

- instanța de judecată urma a pedepsi inculpatul mai aspru pentru a evita contribuirea la dezvoltarea în rândul cetățenilor a sentimentului că nu pot beneficia de o protecție adecvată din partea statului și curmarea încrederii infractorilor în faptul, că vor fi blând pedepsiți.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Așadar, în prezenta speță, procurorul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Colegiul penal reține că, autorul recursului critică hotărârea instanței de apel în partea excluderii eronate din învinuire a faptului sustragerii de către inculpat a sumei de 450 euro și referitor la aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, pe o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal.

Instanța de recurs, studiind textul deciziei atacate constată, că temeiul invocat de către recurent și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel, la adoptarea soluției de respingere a apelului declarat de procuror cu menținerea sentinței de aplicare în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, a respectat prevederile legale, adoptând o soluție corectă și întemeiată, luând în considerație circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat. Totodată, instanța de recurs consideră, că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

Cât privește temeiul de casare invocat de recurent, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, așa cum stipulează dispoziția alin. (5) art. 414 Cod de procedură penală, Colegiul penal statuează, că instanța de apel adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, cuprinzând argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată, iar temeiurile pe care s-a bazat procurorul în recursul declarat, nu persistă în cauză, deoarece din decizia instanței de apel rezultă, că ultima a cercetat obiectiv probele administrate în sensul dezacordului procurorului cu excluderea din învinuirea înaintată inculpatului a faptului sustragerii sumei de 450 euro, iar conținutul deciziei atacate corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală.

În același timp, instanța de apel la adoptarea hotărârii a dat eficiență și prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, ținând cont în deplină măsură de aplicabilitatea prevederilor art. 90 Cod penal.

Referitor la motivul invocat de recurent, precum că eronat a fost exclus din învinuirea înaintată lui Dolghi V. a faptului sustragerii sumei de 450 euro, Colegiul penal îl consideră nefondat.

Astfel, instanța de recurs constată, că acuzatorul de stat a făcut referire la declarațiile părții vătămate date în cadrul urmăririi penale, în care ultimul a menționat că i-a fost sustras portmoneul în care se afla suma de 450 euro și 350 lei, și telefonul mobil de model „Nokia” la preț de 2.200 lei.

Însă, fiind audiat în cadrul ședinței de judecată, dând declarații sub jurământ (f.d. 20-22 v. II), partea vătămată a concretizat că nu a văzut ca inculpatul să-i fi sustras în mod deschis portmoneul în care se aflau mijloacele bănești, Dolghi V. nu i-a luat nimic din buzunar și portmoneul putea să cadă jos, adică putea fi pierdut, de asemenea inculpatul nu l-a întrebat și nu a cerut bani de la el. La fel, partea vătămată a declarat, că a ieșit afară și a luat scurta, dar portmoneul nu l-a căutat și de fapt nu are careva pretenții față de Dolghi V.

Astfel, ținând cont de constatările expuse mai sus, Colegiul penal consideră, că instanța de apel corect a reținut, că în cadrul cercetării judecătorești nu au fost prezentate careva probe pertinente, concludente și utile privind sustragerea de către inculpat în mod deschis din buzunarul scurtei lui Cucuietu I. a portmoneului în care se aflau mijloace bănești în sumă de 450 euro și 350 lei.

Din acest punct de vedere se constată că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, fiindcă această instanță just a exclus din învinuirea înaintată lui Dolghi V. a faptului sustragerii în mod deschis a portmoneului în care se aflau mijloace bănești în sumă de 450 euro și 350 lei. La fel, instanța de apel a motivat desfășurată hotărârea adoptată și în partea menținerii aplicării în privința inculpatului a prevederilor art. 90 Cod penal, adică aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare.

Cu privire la temeiul pentru recurs invocat de recurent și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal remarcă, că autorul critică hotărârea instanței de apel, nefiind de acord cu aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, pe o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal.

Opozant celor invocate de recurent, instanța de recurs remarcă că în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată, iar după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special a dispozițiilor art. 90 Cod penal.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii. Pedeapsa mai aspră, în limitele prevederilor articolului, poate fi stabilită numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului scontat.

Sanțiunea art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, în baza căruia inculpatul a fost condamnat, prevedea la momentul săvârșirii infracțiunii pedeapsa cu închisoare de la 3 la 6 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 1.000 unități convenționale. Această infracțiune, clasificându-se ca gravă, potrivit art. 16 Cod penal.

Conform alin. (1) art. 90 Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune, sau după caz termenul de probă,* iar aceste prevederi potrivit dispoziției alin. (4) al aceleiași norme nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă, că inculpatul a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 3 ani închisoare fără amendă.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui

vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutare pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea quantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Derivând din condițiile ce vizează pedeapsa aplicată și natura infracțiunii prevăzute în alin. (1) și alin. (4) art. 90 Cod penal, se atestă faptul incidenței acestora la prezenta speță și anume că este stabilită o pedeapsă cu închisoare pentru o infracțiune săvârșită cu intenție ce nu depășește 5 ani, și nu este una ce se atribuie la infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum nu este prezentă și nici recidiva.

La circumstanțele cauzei, instanța de recurs reține că careva circumstanțe atenuante conform art. 76 Cod penal nu au fost stabilite, de asemenea nici circumstanțe agravante conform art. 77 Cod penal, nu au fost constatate în cauza dată.

Cât privește persoana celui vinovat, din materialele cauzei se atestă că inculpatul Dolghi V. la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost condamnat, este căsătorit, are la întreținere 2 copii minori.

O altă condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, este aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia, ținând cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege la formarea unei astfel de convingeri. Reieșind din conținutul hotărârilor judecătorești ale instanțelor de fond, Colegiul penal consideră că acestea întemeiat au concluzionat despre posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, învederând caracteristica pozitivă a inculpatului, anterior nu a fost condamnat, subsidiar ținând cont și de faptul că are la întreținere 2 copii minori.

Ținând cont de toate împrejurările cauzei, având în vedere atât principiul umanismului, prevăzut de art. 4 Cod penal, cât și prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal, instanța de recurs consideră că nu este rațională executarea pedepsei reale cu închisoarea de către inculpat, iar instanța de apel just a conchis de a menține aplicarea în privința acestuia a prevederilor art. 90 Cod penal, fiindu-i suspendată condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune, deoarece careva interdicții la aplicarea acestei norme nu se atestă.

Nu este întemeiat nici următorul motiv de critică din recursul procurorului, precum că instanța de judecată urma să acorde o deosebită atenție circumstanțelor comiterii infracțiunii și consecințele acesteia, în urma cărora, partea vătămată din anul 2013 până în prezent nu și-au recuperat prejudiciul cauzat de inculpat. În acest sens, Colegiul penal reține, că partea vătămată în cadrul ședinței de judecată a declarat, că nu are careva pretenții față de inculpat, mai mult ca atât ce ține de

telefonul mobil de model „Nokia”, la data de 20.12.2016, instanța de apel a expediat în adresa părții vătămate solicitare de a se prezenta pentru a primi titlu executoriu de restituire a corpului delict (f.d. 143 v. II).

Cât privește argumentul recurentului, precum că inculpatul pe tot parcursul procesului penal nu a recunoscut vina, nu a dat dovadă de căință sinceră și nu a conștientizat faptele sale prejudiciabile, fapt ce caracterizează negativ inculpatul și impune excluderea art. 90 Cod penal, Colegiul penal reține, că utilizarea de către inculpat a dreptului său legal de a nu recunoaște vina în acțiunile imputate, nu poate fi sancționată de către stat prin aplicarea unei pedepse mai aspre. Mai mult ca atât, este dreptul inculpatului de a-și formula o tactică de apărare, iar sarcina instanței este de a verifica și a stabili dacă poziția inculpatului este în concordanță cu probele administrate în cauză.

Ce ține de argumentele aduse de recurent, în sensul că inculpatul imediat ce a fost eliberat din arest preventiv, sub control judiciar, s-a sustras de la judecată fiind anunțat în căutare, la fel s-a ascuns de instanța de apel, deși conform sentinței avea obligația de a nu părăsi localitatea, Colegiul penal reține, că din declarațiile inculpatului date în cadrul ședinței primei instanțe, ultimul a menționat că nu s-a sustras de la judecată dar a plecat la lucru să-și întrețină copiii minori, mai mult ca atât acesta fiind bolnav de tuberculoză, fapt ce a stat și la baza emiterii de către prima instanță la data de 28.04.2016 a încheierii de înlocuire a măsurii preventive din arest, în arest la domiciliu, iar până la pronunțarea sentinței acesta s-a prezentat în toate ședințele de judecată. Cu referire la faptul, că inculpatul nu s-a prezentat în ședința instanței de apel, instanța de recurs reține, că faptul dat nu a restricționat instanța în examinarea cauzei, aceasta fiind examinată în absența lui, instanța de apel considerând că în cauză la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului prevalează alte circumstanțe, enumerate mai sus și anume faptul că inculpatul anterior nu a fost condamnat, are la întreținere 2 copii minori și se caracterizează pozitiv, astfel dându-i posibilitatea reală să-și dovedească corectarea prin comportament exemplar și muncă cinstită, nesăvârșind o nouă infracțiune.

Astfel, instanța de recurs apreciază că, la stabilirea modalității de executare a pedepsei, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, constatând că pedeapsa aplicată va fi echitabilă faptei infracționale comise, ce corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, ca urmare, nefiind justificată solicitarea recurentului privind excluderea art. 90 Cod penal.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu și-a găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

Astfel, instanța de recurs conchide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de procuror, acesta fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Gavriliță Vitalie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe **Dolghi Vitalie Xxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 07 martie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie